

SEREGÉLY ORSOLYA

## Tél

Reggel találták meg, a kapujában ült, a feje lebillenve, felső teste a falnak támaszkodott. Már kék volt a teste, olyan volt, mintha aludt volna, egyedül a különös szín volt az, ami aggodalomra adott okot. Vékony, csontos bordái kilátszottak.

Elég sokat ivott. Az üvegcséket régen mindig a szomszéd házak előtt dobta el, azt várta ettől, hogy a felesége majd nem veszi észre azt, hogy iszik. A szagot, amelyet az olcsó, kisüveges vodka és pálinka áraszt magából, nem lehet a szomszéd előtt eldobni. A rozsdás férbicikli imbolgyogva gurult előre, mintha csak a Jóisten tolná, fél kézzel, miközben ő rajta ült, kapaszkodott, vékony lábaival néha tekert egyet a pedálokon. Nem sokkal később a felesége elhagyta őt, nem maradt más hátra, csak az apró, tömzsi, pettyes orrú kutya, meg a rozsdás férbicikli. Ezután nem volt megállás, az alkoholba vetette magát, már nem kellett a szomszédban sem eldobálni az apró üvegcséket, nem kellett rejtegetni őket. Huncutul kocogtak a sörök a kockás nejlonzacskóban, amit mindennap a boltból hozott haza, a bicikli kormányára húzva, egyensúlyozva. Egyre soványabb volt, látszódott rajta, hogy most tényleg nem szab határt már semmi. Hamarosan a munkahelyéről is kirúgták, hiszen már ott is ivott, a kávéjában gyakran voltak kalózok, képzelődött, üveges tekintettel akadt össze a nyelve minden mondatnál. Minden szavának az alkohol adott recét, krákogott, köhögött. A vodka, a pálinka, a rum, az apró üvegek gurultak elő a táskájából, bele a kávéjába, a vízbe, a szörpbe, vissza a zsebekbe, majd a kukába.

Sokat gubbasztott így az ajtóban. A régi ház betonfallal volt körbevéve, a kapu padkáján ücsörgött, mögötte a díszes üvegű bejárati ajtó. Vékony lábai békaszerűen felhúzódtak egészen a füléig, lyukas papucsából a lá-

bujja kandikált ki. Néha a fejét a falnak támasztva szundikált az utcán, néha bement a házba, és hajnalig égetve a villanyt döntötte magába az italt. Pislákolta a konyhai égő, a mosogatnivaló halmokban állt. Az asztal ragadt az olcsó italtól, a cigarettacsikkek a hamutartóban ültek.

Hamarosan elérkezett a tél, az időjárás különösen fagyosra fordult. Az ablakokat a zúzvara befedte, reggel az arcokat pirosra csókolta. Ő az ivást akkor sem hagyta abba, nevetve mondogatta a szomszédoknak, hogy most kell igazán innia, hiszen elhagyta a felesége, és hideg is van, kell valami, ami megmelegíti az ember szívét. Korán besötétedett, így gyakran egy szobára maradv a lámpafénynél, alsónadrágban és szakadt alsó trikóban döntötte magába a pálinkákat sorban. Túl hideg volt a sörhöz most, a bortól fájta a feje, átváltott a tiszta szeszre. A kutyát is gyakran beengedte, ne fázzon kint szerencsétlen a mínusz fokokban. Aztán egyik nap hallotta, ahogy éjjel neszeznek kint. Kibotorkált, papucsban, alsónadrágban, fehér szakadt alsómajicában. Hajnali kettő lehetett, a hold fényesen állt az ég tetején, vakítóan, a hidegben a fagyott fák morcosan nyúltak az ég felé. Látszódott a lehelet a hidegben. Ahogy kifele csörtegett az utcára, a kutya megindult, és elszaladt. Gondolkodás nélkül szaladt utána, észre sem vette, hogy a kapu mögötte bezárul. Nem akarta felverni a szomszédokat, hiszen éjjel volt, ő meg részeg is volt, szégyellte magát, helyette tántorogva lehuppant a havas, jeges betonküszöbre a kapuban. Ott ücsörgött, észre sem vette az idő múlását, a bódultságban bálba képzelte magát, zenét hallott, éneket, így nyomta őt el az álom. Reggel így találtak rá, a küszöbön ült, a fejét a falnak támasztva, mintha csak aludna. Teste kemény és kék volt a fagytól.

# Nyár

Meleg volt, pont olyan lassú, lomha, füllesztő meleg, ami kizárólag a mediterrán övezetben van. Az éjszaka csendjét csak a kabócák zavarták meg, és néha egy-két ember csoszogása az utcán. A marseille-i éjszakában az emberek apró, dobozszerű lakásaikban nehezen szuszogtak az álom ölelésében. Én alsóneműben próbáltam aludni, a paplant a lábam köré csavarva egyre csak a plafont néztem. Először a fejemet támasztottam ki a párnával, majd mégis a lábamat polcoltam fel. Az ágy közepén, mint egy tengeri csillag, elterültem, kezeimet szétvetve. Nem mozgott a levegő, pihegtem. Korábban kinyitottam az ablakot, a bőröndömmel pedig kitámasztottam az ajtót, hátha a huzat majd megteszi a dolgát, de a hőség kövér császárként ült a szoba közepén, elállva az ajtót, így a huzat nem tudott mozogni. A sárga utcai lámpa fénye lassan csorgott be az ablakon, a szomszéd ház zsalui zárva. A hőség egyre csak nyomott bele az ágyamba, a matracba, a mellkasomra szorítva a kezeit, úgy nyomott le. Hiába sóhajtottam, az arcomra helyezte magát, befogva az orromat, a számat.

Napkelte előttre vártam, hogy egy enyhe friss szellő megjelenjen a városi tömbök ablakaiban, addig azonban marad a nehéz izzadt forgolódás, a pihegés. Behunyva a szemem éreztem, ahogy az ereim lüktettek, és a bőröm minden pórusában egyre csak fulladt. Nem bírtam tovább, felültem az ágyon. Felvettem a nadrágomat, a pólómat, és elindultam a konyha felé. A hideg kövön lépkedtem mezítláb, lementem a nagy, köves konyhába, közben élveztem, ahogyan a talpam a kőhöz tapadt járás közben. Friss vizet töltöttem magamnak, és leültem a kanapéra a kereszthuzatba. Céltnanul bámultam ki az ablakon. A távolban építkezési daruk, a tenger, az utca, az algír negyed halkán hömpölygött. Csend

volt, csak pár patkány szaladt át az úton. Hirtelen hatalmas zajt hallottam, autó féke csikorgott, megállt egy autó az utca közepén. Az ablakhoz térdeltem, lesekedtem.

Egy pár dulakodott az autóban, kivágódott az anyósülés felőli ajtó, egy nő szállt ki belőle félig, de a sofőr utánanyúlt és berántotta az autóba. Mozgott az autó, ringatózott, ahogy a pár a kocsiiban dulakodott. A nő ismét kiszállt az autóból, és az üdítőjét a kocsihoz vágta. Gyors léptekkel elindult, a férfi utána hajtott, ismét berántotta őt az autóba, majd továbbhajtottak. A kanyar után ismét nyikorogva megálltak, hátulról láttam őket, a férfi átnyúlt az ülésen, elkapta a nő nyakát, a nő franciául ordított. Egy motoros érkezett, dudált, most a férfi dobta ki az üdítőt az ablakon, hirtelen továbbindult az autó is és a motor is. Megdöbbenve kucorodtam az ablaknál, reflexszerűen néztem körbe, hogy látta-e őket más is, hogy esetleg a szomszédos romos épületben, ahol az ablak redőnyei le vannak csukva, onnan világítanak-e a szempárok? Tehetetlenség tört rám, nem láttam az autó rendszámát, éjjel van, éjszaka, előntött a bűntudat.

Eltűnt az autó, már nincs mit tenni. Leraktam a poharam az asztalra, és visszatértem a szobába. Aznap még sokszor eszembe jutott a nő, néha még ma is kísért.

# Tavas

Hideg volt még, de a tavasz éle már érződött a levegőben. A kisgyerekek apró termetű volt, farmernadrágot viselt, kis kabátot, tollal kitömve. Sapkája alól göndörödött ki szőke haja, huncutul csillogó szeme két kis napsugárként ült pufók, piros arcán. Sokat nevetett, és sokat szaladgált a házban is, felfedezett mindent. Tavaszodott, a levegőn többet voltak kint, ettől mégjobban duzzadt, növekedett, mint a friss kovászos kenyér. Sokat főztek pálinkát, ez falun nem volt akkora szenzáció. Nyáron gyűjtötték édesapjával a gyümölcsöt, amelyet nagy, kék műanyag hordókban tartottak. Az apja néha megkeverte a cefrét, ő pedig nevetett, és azon ámuldozott, hogy a cefre már most milyen büdös, milyen sötét, milyen zavaros, és mégis, ami kicsöpög a kazán csövéen, az már átlátszó, vízre hasonlít.

Sokat játszott kint, főleg katonásat, felfedezőset, kalózosat. Ahogy lassan olvadt a tél, felengedett a fagy, a szutykos cefrés hordókban maradt víz jégtömbjei is felengedtek. Sokszor felmászott az asztalra, és onnan bámult bele a hordókba, kavicsokat dobált a vízbe, belenyomta a hideg vízbe a kezét, nevetve visszarántotta. Pálcákkal kavarta a víz tetejét. Egyik pillanatban azonban túl messzire dőlt a hordó felett, az asztal megbillett, és ő fejfel belebuggyant a hordóba és a vízbe.

Minden olyan gyorsan történt. Apró kezei a teste mellé szorultak, a feje a hordó aljához ért. A kis lábait ellepte a víz. Hiába mozgott, próbált kalimpálni, nem volt menekvés, a víz betört a szájába, az orrába, onnan a tüdejébe, a tüdejének minden apró pórusába, sejtjébe. Megfeszültek a hörgők. A jeges hideg belemarkolt a szívébe, az agyába. Sajogtak a végtagjai, először a lábfeje, majd a keze, a karja, majd az egész teste görcsös fájdalomba rándult. Mozgolódott, de minden hiába volt, fellökni nem

tudta magát, messziről pedig nem hallhatták, ahogy a vízben valami buborékokat fúj.

Az anyukája csak pár perc múlva ért ki az udvarra, akkor hiába kereste a kislányt, nem találta sehol. Harminc perc is eltelt, mire észrevette a hordó ledobott fedelét, és azt, hogy az asztal elmozdult. Szinte azonnal összerogyott az udvar közepén.

# Ősz

A fehér Renault Twingo korán reggel állt meg a Rue Des Sports-on a lakásom előtt. Leszaladtam a lépcsőn, hideg volt, a levegőben már érződött az elmúlás. Abba a faluba készültünk, amelyben a művészek laknak. Hétfő volt, köd, a levegő nyirkos és fagyos.

Egy hosszabb autókázás után meg is érkeztünk a faluba. Leparkoltuk az autót, és egyből megindultunk a nyirkos, csúszós macskakövön felfelé. Egy lelket sem láttunk sehol, minden zárva volt. Sehol egy ember, vagy a nyoma annak, hogy itt lagnának. Az ajtók, ablakok üresen bámultak az utcára. A csendet egyedül egy mezőre kikötött kecske törte meg, akinek láthatóan nem volt gazdája.

Átsétáltunk a hídon, zuhogott a mélybe a víz. A hídról láttam meg először a templomot, arra gondoltam, talán ott lesz valaki. Felmentünk a dombon, fel egészen a templomig, amelynek ablakain a zsaluk kókadtan lógtak a mélybe. Kétszer körbe kellett járnom a templomot, mire megtaláltam az ajtót. A nehéz vaskaput alig tudtam testemmel belökní.

Beléptem a templomba. Üres volt, semmi dísz. A falon fémszobrocskák-ból Krisztus urunk szenvedése a kereszten, de az ábrázolásban volt valami kegyetlen, valami, amitől már ránézni is rossz volt a vékony agyagszobrokra. Elsétáltam az oltárig, onnan pedig megláttam a gyóntatószék mellett egy ajtó helyét. Az ajtó egy folyosóra vezetett, ahonnan kórus hangját véltem felfedezni. Ez megmagyarázná a kihaltságot, lehet, hogy mindenki énekpróbán van. Elindultam a folyosóra, de ahogy egyre csak beljebb haladtam, folyamatosan úgy éreztem, hogy bár magam vagyok, mégis valaki figyel. Kényelmetlen pánik kezdett rámtörni, idegesen hátrapillantgattam, a kórusi ének egyre hangosabb volt. Készen álltam arra, hogy bármikor elem toppanhat valaki. Hirtelen két sárkoporsót

láttam, egy liliommal, üresen, friss terítővel beterítve, felette pedig egy régi hangszórót, amiből recsegve szólt a kórusi ének. Szinte azzal a lendülettel megfordultam, és elhagytam a templomot. Meg sem álltam a völgyig, ahol egy kápolna állt. A kápolna ablakai olyan vékonyak voltak, hogy nem lehetett belátni, az ajtaja pedig zárva volt. Fehérre meszelt fala árván állt a völgyben, mögötte húzódott a folyó, a folyó túloldalán a falban pedig egy emlékmű és egy oltár volt bevésvé.

Nem éreztem jól magam, zúgott körülöttem az elhaltság. Elindultunk haza, az autónál két ló jelent meg. Soha többet nem mentem vissza erre a helyre.